

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa – číslo deväť

Jeff Pippenger

2025-12-11

Číslo deväť

Dospel som v tomto úvode ku knihe Joel k bodu, keď stručne zhrniem niektoré body z prvých ôsmich článkov a určím, čo by sme mali očakávať od knihy Joel teraz, keď sa ňou budeme zaoberať priamejšie, a potom, samozrejme, čo to má spoločné s bitkami pri Ráfii a Pániu z Daniela 11,11–16?

Položili sme dôraz na pieseň o vinici, lebo „skúsenosť“ je prorocky znázornená „piesňou“. Jednou z charakteristík sto štyridsaťštyritisíc je to, že spievajú pieseň Mojžišovu a Baránkovu, čo je jednoducho Jánov spôsob, ako znázorniť Izaiášovu pieseň o vinici. Každý z veľkých prorokov začína svoju knihu odsúdeniami proti Izraelu pre jeho vzburu, alebo by sa dalo povedať, že každý veľký prorok najprv spieva pieseň o vinici. Tvrdím, že Joelova pieseň o vinici v prvej kapitole je jedným z najdôležitejších zjavení o piesni o vinici. Nemohol by som povedať, či mám pravdu alebo nie, ale dôvod, pre ktorý som o tom presvedčený, spočíva v tom, že prorocké súvislosti, ktoré sú symbolicky znázornené v knihe Joel, sa javia ako kľúč, alebo azda ako os pre viaceré lúče. Joelovo svedectvo sa nielen spája s ostatnými rovnobežnými líniami, ale zdá sa, že tiež ustanovuje referenčný bod, zvlášť prostredníctvom symboliky zničenej vinice v prvej kapitole, a tým, že nasledujúce dve kapitoly označujú čas skúšky obrazu šelmy v Spojených štátoch a takisto čas skúšky obrazu šelmy pre svet. A to všetko je zasadené do kontextu vinice, a vinica nie je živou vinicou — ak nedostáva dážď.

Zdôraznili sme aj prorocké obdobie, ktoré je vyjadrené symbolom „dokedy?“ Cítil som potrebu pripomenúť nám túto už skôr stanovenú zásadu o „dokedy?“, aby sa položil dôraz na „vrcholný kameň“, ktorý bol a zároveň je aj základom i uholným kameňom. Záverečné plné rozvinutie posolstva Polnočného volania, ktoré teraz prebieha, je týmto „vrcholným kameňom“. Na základe týchto základov je tento vrcholný kameň Millerovými klenotmi žiariacimi desaťkrát jasnejšie než na počiatku.

Na základe Božích „podivuhodných skutkov“ je vrcholným kameňom okamih, keď Jeho ľud prechádza zo skúsenosti Laodicey do skúsenosti Filadelfie; vtedy sa tento ľud stáva ôsmym, ktorý je zo siedmich, a zároveň prechádza z bojujúcej cirkvi do víťaznej cirkvi. Tento prechod je vrcholným kameňom. Prechod sa uskutočňuje, keď Boží ľud počuje a vidí posolstvo „vrcholného kameňa“ a je podivuhodné v ich očiach. Posolstvo vrcholného kameňa je vyvrcholením, lebo spája všetky symbolické pravdy o „vrcholnom kameni“ do jedného celku. Posolstvo „sedemkrát“ bolo Millerovým základným kameňom a malo byť milleritickým vrcholným kameňom. Letnice boli vrcholným kameňom letničného obdobia, tak ako Polnočný výkrik bol vrcholným kameňom milleritického hnutia prvého a druhého anjela.

Ako vrchol alebo zavŕšenie štyridsaťšesťročného obdobia, počas ktorého Kristus budoval mileritský chrám prvého a druhého anjela, malo sa toto zavŕšenie stať základným kameňom pre Kristovo dielo budovania chrámu stoštyridsaťštyritisíc. Tento základný kameň bol postavený v roku 1844 ako svetlo, ktoré osvetľuje cestu do neba, a z tohto dôvodu sa má Boží ľud na konci sveta vrátiť k „starým chodníkom“, aby našiel odpočinok. Ak a keď sa vrátia k priekopníckym dejinám mileritov, zistia, že poslanstvo Polnočného volania bolo vrcholom základnej histórie. Polnočné volanie bolo prejavom vyliatia Ducha Svätého. Keď sa duša vráti k „starým chodníkom“ a nájde „jasné svetlo“, ktoré bolo postavené na začiatku alebo v základnom bode cesty, nachádza Polnočné volanie, ktoré Jeremiáš označuje ako „odpočinok“.

„Za nimi na začiatku cesty bolo postavené jasné svetlo, o ktorom mi anjel povedal, že je to ‚polnočné volanie‘. Toto svetlo svietilo pozdĺž celej cesty a osvecovalo ich nohy, aby sa nepotkli.“

„Ak upierali svoj zrak na Ježiša, ktorý bol priamo pred nimi a viedol ich do mesta, boli v bezpečí. No čoskoro niektorí ochabli a povedali, že mesto je ešte veľmi ďaleko a že očakávali, že doň už vojdú skôr. Vtedy ich Ježiš povzbudzoval tým, že pozdvihol svoje slávne pravé rameno, a z jeho ramena vychádzalo svetlo, ktoré sa vlnilo nad adventným zástupom, a oni volali: ‚Aleluja!‘ Iní však unáhle zapreli svetlo za sebou a povedali, že to nebol Boh, kto ich vyviedol až tak ďaleko. Svetlo za nimi zhaslo, ich nohy zostali v úplnej tme, a oni sa potkli, stratili z dohľadu cieľ i Ježiša a spadli z chodníka dolu do temného a bezbožného sveta pod nimi.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Základný kameň milleritských dejín je základovým kameňom dejín stoštyridsiatichštyritisíc. Od počiatku troch anjelov v roku 1798 až po vzbudenie víťaznej cirkvi pri naplnení očistenia svätyne v čase nedeľného zákona je cesta osvetlená poslanstvom Polnočného volania, lebo podobenstvo hovorí o adventizme a o tom, ako Boh vzbudzuje ľud, aby dokonale odrážal Jeho charakter, keď sa počas krízy nedeľného zákona uzatvára skúšobná doba ľudstva.

Na ceste vedie Ježiš a naďalej osvecuje cestu tým, že pozdvihuje svoje slávne pravé rameno. Na začiatku cesty je teda jasné svetlo a jasné svetlo vedie aj ku koncu cesty. Ježiš ako Alfa a Omega spája koniec so začiatkom, takže svetlo na oboch koncoch cesty je poslanstvom Polnočného volania.

Prvý anjel prišiel v roku 1798 a oznámil, že prišla hodina Jeho súdu: „Hovoriac ... prišla hodina jeho súdu.“ Hodina súdu prišla v roku 1798 a keď sa začala, začalo sa aj manželstvo medzi Kristom a Jeho novou nevestou — filadelfské milleritské adventistické hnutie. Kristus mal vstúpiť do manželstva 22. októbra 1844 a od roku 1798 do roku 1844 bola nevesta pripravovaná. Nevesta bola filadelfská, lebo nad Kristovou nevestou nebolo nijaké odsúdenie, pretože sa pripravila — bola čistá. Oznámenie o súde je oznámením o manželstve na počiatku v roku 1798, ktoré dospelo k svojmu záveru v roku 1844.

Základným svetlom a vrcholovým svetlom milleritského hnutia bolo poslanstvo oznamujúce svadbu — poslanstvo Polnočného volania. Polnočné volanie bolo základom i vrcholom dejín prvého a druhého anjela, ako aj milleritských dejín; a vrcholný kameň milleritských dejín je základným kameňom dejín sto štyridsaťštyritisíc, a zároveň je aj ich vrcholným kameňom. Stavba chrámu je

dokončená, keď je položený vrcholný kameň, a dielo kladenia tohto posledného „podivuhodného“ kameňa sa začalo v júli 2023.

Existujú rôzne prorocké naplnenia, ktoré budú tvoriť vrcholový kameň, no vrcholový kameň zároveň predstavuje vyvrcholenie posolstva. Letnice boli vrcholovým kameňom posolstva letničného obdobia, tak ako svetlo „sedemnásobne“, ktoré prišlo prostredníctvom pera Hirama Edsona v roku 1856, bolo zamýšľaným vrcholovým kameňom Millerovho posolstva, lebo prvou základnou pravdou, ktorú Miller objavil, bolo „sedemnásobne“. V roku 1856 odmietnutie nového svetla pravdy vrcholového kameňa znamenalo zvoliť si zomrieť na púšti Laodicey, ako to v priebehu štyridsiatic rokov urobil staroveký Izrael. To označuje júl 2023 ako rok 1856, bod obratu od Filadelfie k Laodicei v dejinách milleritov a zvrat od Laodicey k Filadelfii v dejinách sto štyridsaťštyritisíc. Kristus si v roku 1844 nevzal za manželku nečistú ženu, lebo ona bola filadelfská, a pri nedeľnom zákone si vezme nevestu z Filadelfie. No najprv sa musí pripraviť. Si pripravený?

Neboj sa, malé stádo; lebo vášmu Otcovi sa zaľúbilo dať vám kráľovstvo. Lukáš 12,32.

Dňa 22. októbra 1844 si Pán vzal za nevestu tú, ktorú pripravil, aby Ho nasledovala do dejín tretieho anjela a do všetkého, čo tretí anjel predstavuje, avšak do roku 1863 boli dejiny tretieho anjela odvedené do púšte Laodicey. Dejiny od roku 1844 do roku 1863 predstavujú obdobie tretieho anjela, a tak poskytujú znázornenie bláznivých panien v časovom období zapečatovania sto štyridsiatic štyroch tisíc. Panny sú pšenica a kúkoľ, ktoré sú oddeľované posolstvami predobrazenými anjelmi — lebo sú to anjeli, ktorí vykonávajú dielo oddeľovania.

„Potom som videla tretieho anjela. Môj sprievodný anjel povedal: ‚Obávané je jeho dielo. Hrozná je jeho misia. Je to anjel, ktorý má oddeliť pšenicu od kúkoľa a spečatiť, či zviazať, pšenicu pre nebeskú sýpku. Tieto veci by mali úplne zaujať celú myseľ, celú pozornosť.‘“
Early Writings, 119.

Posolstvá troch anjelov zo štrnástej kapitoly Zjavenia sú posolstvom neskorého dažďa, ktoré rozdeľuje a spája tieto dve skupiny.

„Jánovi boli otvorené výjavy hlbokého a strhujúceho významu zo skúsenosti cirkvi. Videl postavenie, nebezpečenstvá, zápasy a konečné vyslobodenie Božieho ľudu. Zaznamenáva záverečné posolstvá, ktoré majú priviesť úrodu zeme k dozretiu, buď ako snopy pre nebeskú sýpku, alebo ako viazanice pre ohne skazy. Boli mu zjavené predmety nesmiernej dôležitosti, zvlášť pre poslednú cirkev, aby tí, ktorí sa majú odvrátiť od bludu k pravde, boli poučení o nebezpečenstvách a zápasoch, ktoré sú pred nimi. Nikto nemusí zostať v temnote, pokiaľ ide o to, čo príde na zem.“ The Great Controversy, 341.

Sú to „slová pravdy“, ktoré sú v tomto pokolení „záverečnými posolstvami, ktoré majú priviesť žatvu k dozretiu“, a ktoré oddeľujú tieto dve triedy. Toto dielo je zároveň aj dielom „muža s kefou na špinu“ z Millerovho sna.

„Lopata je v Jeho ruke a dôkladne prečistí svoje humno a svoju pšenicu zhromaždí do sýpky.“
Matúš 3,12. Toto bol jeden z časov preosievania. Slovanmi pravdy sa plevy oddeľovali od

pšenice. Pretože mnohí boli príliš márniví a samospravodliví, než aby prijali napomenutie, príliš milovali svet, než aby prijali život pokory, odvrátili sa od Ježiša. Mnohí robia to isté aj dnes. Duše sú dnes skúšané tak, ako boli skúšaní tí učeníci v synagóge v Kafarnaume. Keď pravda zasiahne srdce, vidia, že ich životy nie sú v súlade s Božou vôľou. Vidia potrebu úplnej zmeny v sebe; no nie sú ochotní ujať sa diela sebazaprenia. Preto sa hnevajú, keď sú ich hriechy odhalené. Odchádzajú pohoršení, tak ako učeníci opustili Ježiša a reptali: „Tvrdá je to reč; kto ju môže počúvať?“ Túžba vekov, 392.

Počnúc veľkým sklamaním roku 1844 predstavujú medzníky a udalosti až do roku 1863 dejiny od 11. septembra až po nedeľný zákon. Pýtate sa, prečo je 1844 11. september?

Spisy sestry Whiteovej jasne hovoria, že tretí anjel prišiel 22. októbra 1844, ale prišiel aj v roku 1888, ktorý je predobrazom 11. septembra. Ešte dôležitejšie je, že všetci proroci vydeľujú práve dejiny od 11. septembra až po nedeľný zákon, takže nejde o svedectvo dvoch alebo troch, ale o jednotné svedectvo každého svedka z Božieho slova, že obdobie od 11. septembra po nedeľný zákon je časom, v ktorom sa naplňa „účinnok každého videnia“.

Dejiny príchodu a ukončenia tretieho anjela trvali od roku 1844 do roku 1863 a predstavujú obdobie Božích obdivuhodných diel od 11. septembra až po nedeľný zákon. Tieto dejiny sú tiež znázornené obdobím od roku 1840 do roku 1844 a v tejto línii je rok 1840 alfa a rok 1844 omega. V línii rokov 1844 až 1863 je rok 1844 alfa a rok 1863 omega. Rok 1844 je alfa i omega.

Kríž sa zhoduje s rokom 1844 a Alfa a Omega preliť svoju krv na kríži. Od 11. septembra (1840) nachádzame v desiatej kapitole Zjavenia dejiny, ktoré sa začínajú tým, že Ján v roku 1840 zjedol malú knižku, a potom sklamaním v jeho žalúdku v roku 1844. Jedenie je začiatok; žalúdok označuje koniec. Posledný verš desiatej kapitoly predstavuje, že sa tieto dejiny opakujú v dejinách sto štyridsaťštyritisíc.

A vzal som knižku z ruky anjela a zjedol som ju; v mojich ústach bola sladká ako med, ale len čo som ju zjedol, moje brucho zhorklo. A povedal mi: Musíš znova prorokovať pred mnohými národmi, kmeňmi, jazykmi a kráľmi. Zjavenie 10,10.11.

Zjavenie, desiatá kapitola, a Habakuk, druhá kapitola, predstavujú dve kapitoly, ktoré vydávajú svedectvo o prorockom období od roku 1840 do roku 1844. Dejiny rokov 1844 až 1863 sa začínajú medzníkom sklamania, po ktorom nasleduje rozptýlenie, po ktorom nasleduje zhromaždenie. V tom období sa prorocké dejiny dvoch tabúl Habakuka uzatvárajú, keď bola druhá tabuľa vytlačená v roku 1849 a vydaná v zahraničí v roku 1850. Obdobie Habakukových tabúl trvalo od mája 1842, keď bola vydaná mapa roku 1843, a prorocké obdobie sa skončilo tam, kde sa začalo, vydaním jednej z dvoch tabúl Habakuka. Mapa roku 1843 je alfa a mapa roku 1850 je omega.

V roku 1856 Hiram Edson napísal sériu článkov, ktoré pozdvihli chápanie „siedmich časov“ Williama Millera na novú úroveň. Edsonovo dielo bolo omegou Millerovho diela, keď priviedlo Millerovu základnú pravdu do postavenia vrcholového kameňa, ktorý mal zmocniť Boží ľud. Millerovo svetlo o „siedmich časoch“ bolo alfou a Edsonovo svetlo o „siedmich časoch“ bolo omegou.

V roku 1863 sa hnutie zmenilo na cirkev, ktorá napokon zo svojho vlastného tela privedie hnutie, tým istým spôsobom, ako Milleriti vyšli z protestantov, a tak ako učeníci vyšli z judaizmu ku kresťanstvu a tak ako Jozua a Káleb vyšli z bývalého ľudu zmluvy, ktorý bol určený zomrieť na púšti.

V tej istej histórii (1844 až 1863) prechádza republikánsky roh zemskej šelmy paralelným zápasom, ktorý napokon prepuká do občianskej vojny, pri ktorej sa všetci historici zhodujú, že svoj stredný bod dosiahla v roku 1863 Lincolnovou Proklamáciou emancipácie. Lincoln predstavuje prvého republikánskeho prezidenta, ktorý zložil prezidentskú prísahu po dovtedy najhoršom demokratickom prezidentovi v dejinách. Neskôr bol zavraždený. Všetky tieto prorocké charakteristiky a ďalšie sa opakujú pri poslednom republikánskom prezidentovi.

Roky 1844 až 1863 zahŕňali rozptýlenie a zhromaždenie. Rok 1863 predstavuje nedeľný zákon, takže rozptýlenie, ktoré nastalo v roku 1844, je jediným rozptýlením až do roku 1863, keď boli laodicejskí adventisti siedmeho dňa rozptýlení na púšť Laodicey. Rok 1844 priniesol rozptýlenie a rok 1863 priniesol rozptýlenie, čím dosvedčujú skutočnosť, že táto história je identifikovaným prorockým symbolom, lebo sa začína alfa rozptýlením v roku 1844 a končí omega rozptýlením v roku 1863. Prvé rozptýlenie prišlo 18. júla 2020 a konečné omega rozptýlenie sa naplní pri nedeľnom zákone.

„Prichádza čas, keď budeme oddelení a rozptýlení, a každý z nás bude musieť obstáť bez výsady spoločenstva s tými, ktorí majú tú istú drahocennú vieru; a ako môžete obstáť, ak Boh nie je po vašom boku a neviete, že vás vedie a usmerňuje?“ Review and Herald, 25. marca 1890.

Nestačí, aby Boh stál „po tvojom boku“; musíš tiež „vedieť, že ťa vedie a usmerňuje“. Táto skutočnosť je predmetom proroctva, vyjadreného rôznymi formuláciami založenými na tom, keď „poznáte Pána“.

A budete jesť v hojnosti a nasýtite sa a budete chváliť meno Hospodina, svojho Boha, ktorý s vami predivne naložil; a môj ľud sa nikdy nebude hanbiť. A poznáte, že ja som uprostred Izraela a že ja som Hospodin, váš Boh, a niet iného; a môj ľud sa nikdy nebude hanbiť. ... Tak poznáte, že ja som Hospodin, váš Boh, prebývajúcí na Sione, na mojom svätom vrchu; vtedy bude Jeruzalem svätý a cudzinci už viac nebudú prechádzať ním. Joel 2:26, 27, 3:17.

Keď je Jeruzalem svätý, je víťaznou cirkvou, lebo bojujúca cirkev je definovaná ako cirkev zložená z pšenice a kúkoľ, a keď „už viac neprejdú cudzinci“ „Jeruzalemom“, Boží ľud „bude vedieť“, „že vedie a spravuje“. Vedia to, lebo sú to tí, ktorí naplnili modlitbu „sedem ráz“, ktorá zahŕňa vyznanie, že Boh ťa ako laodicejského nebol viedol, ale keď sa zmeníš na filadelfského, budeš vedieť, „že vedie a spravuje“ a že Boh je „uprostred Izraela“.

Alfa rozptýlenie (sklamanie) 19. apríla a omega rozptýlenie (sklamanie) 22. októbra je vyznačené prvou oficiálnou publikáciou po veľkom sklamaní z 22. októbra. Publikovanie je prorockým orientačným bodom v milleritskej histórii i v prorockej histórii Spojených štátov, a tak prvá vec oficiálne publikovaná po roku 1844 je orientačným bodom tejto histórie a tento orientačný bod označuje rozptýlenie.

1847 — Rozptýlený ostatok v zahraničí

„Slovo pre ‚malé stádo‘.“

„Nasledujúce články boli napísané pre The Day-Dawn, ktorý vydával O. R. L. Crosier v Canandaigue v štáte New York. Keďže však tento časopis teraz nevychádza a nevieme, či bude znovu vydávaný, niektorí z nás v Maine pokladali za najlepšie uverejniť ich v tejto podobe. Želám si upriamiť pozornosť ‚malého stáda‘ na tie veci, ktoré sa na tejto zemi čoskoro odohrajú....“

„Čitateľ si iste všimol, že do diela A Word to the ‚Little Flock‘ boli zahrnuté tri posolstvá z pera pani E. G. Whiteovej.“

„Druhá komunikácia od pani Whiteovej, nachádzajúca sa na stranách 14–18, je opisom jej prvého videnia pod názvom K rozptýlenému ostatku. Toto bolo napísané 20. decembra 1845 ako osobný list Enochovi Jacobsovi a príjemca ho po prvý raz uverejnil v The Day-Star z 24. januára 1846. Potom 6. apríla 1846 ho James White a H. S. Gurney znovu vytlačili vo forme letáku. Znenie, ako sa objavuje v A Word to the ‚Little Flock‘, je s výnimkou drobných redakčných úprav a pridaných biblických odkazov totožné s úplným opisom videnia, ako bolo prvý raz vytlačené.“ James White, A Word to the ‚Little Flock‘, 25.

Rok 1844 označuje príchod anjela a sklamanie. V roku 1845 je zapísané prvé videnie a v roku 1846 je uverejnené. Prvé videnie je určené „ostatku rozptýlenému po svete“. Pochybujem, že nevydatá dospelávajúca prorokynia vedela, keď zapisovala svoje prvé videnie, že prorockou črtou „ostatku“ je, že tento ostatok bude z prorockej nevyhnutnosti musieť byť „rozptýlený po svete“ ako jedna z charakteristík sto štyridsaťštyri tisíc. V roku 1846 sa Whiteovci zosobášili, čím sa Ellenino priezvisko zmenilo na Whiteová. V tom istom roku Whiteovci začali zachovávať sobotu siedmeho dňa. V roku 1846 je zmluva označená za spečatenú; prorocké manželstvo, ktoré sa začalo v roku 1844, bolo v roku 1846 dovŕšené a v roku 1847 je vytlačená a rozoslaná prvá oficiálna publikácia.

Máj 1850

„DRAHÝ ČITATEĽ — Mojim cieľom v tomto prehľade bolo odhaliť blud vo svetle posvätnej pravdy....“

„Predložením tohto malého diela rozptýlenému stádu som si voči nim v tomto ohľade splnil svoju povinnosť; nech k tomu Boh pripojí svoje požehnanie. Amen.“ James White, The Seventh-day Sabbath not Abolished, 2.

Publikácia Jamesa Whitea poukazuje na to, že jeho poslucháčstvo bolo ešte stále rozptýleným stádom, no zároveň je aj obhajobou soboty siedmeho dňa. Toto je posolstvo tretieho anjela v jeho počiatkoch, pokiaľ ide o chápanie soboty a tretieho anjela v rámci milleritského adventizmu. Je vydaná v tom istom roku, v ktorom je vydaná aj mapa z roku 1850, a spolu predstavujú pozdvihnutie Pánovho vojska pre blížiacu sa krízu nedeľného zákona. Ježiš vždy znázorňuje koniec začiatkom a tí, ktorí predkladali posolstvo v roku 1844 a používali mapu z roku 1843, boli predobrazom tých, ktorí budú predkladať posolstvo s použitím mapy z roku 1850. Na začiatku obdobia dvoch tabúl Abakuka muži ohlasovali posolstvo danej hodiny v spojení s Abakukovou

tabuľou a v roku 1850 James White predkladá posolstvo tretieho anjela spolu s mapou z roku 1850. Mapa bola zhotovená bratom Nicholsom v období roku 1849, v čase, keď James a Ellen Whiteovci žili u brata Nicholsa. James White bol priamo spojený s vyhotovením mapy z roku 1850 a v tom roku začal ohlasovať posolstvo tretieho anjela.

„23. septembra [1850] mi Pán ukázal, že po druhý raz vystrel svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, a že úsilie musí byť v tomto čase zhromažďovania zdvojnásobené. V čase rozptýlenia bol Izrael zbitý a roztrhaný; no teraz, v čase zhromažďovania, Boh svoj ľud uzdraví a obviaže. V čase rozptýlenia malo úsilie vynaložené na šírenie pravdy len malý účinok, vykonalo len málo alebo nič; ale v čase zhromažďovania, keď Boh vztiahol svoju ruku, aby zhromaždil svoj ľud, úsilie šíriť pravdu bude mať zamýšľaný účinok. Všetci by mali byť jednotní a horliví v diele. Videla som, že je hanbou, ak sa ktokoľvek odvoláva na čas rozptýlenia ako na príklad, ktorý by nás mal teraz riadiť v čase zhromažďovania; lebo keby Boh pre nás teraz neurobil viac, než urobil vtedy, Izrael by nikdy nebol zhromaždený. Je rovnako nevyhnutné, aby pravda bola uverejňovaná v časopise, ako aby bola kázaná.“ Review and Herald, 1. novembra 1850.

„Názor, že Pán ‚vystrel svoju ruku po druhý raz, aby získal späť ostatok svojho ľudu,‘ na strane 74 sa vzťahuje iba na jednotu a silu, ktoré kedysi existovali medzi tými, čo očakávali Krista, a na skutočnosť, že začal svoj ľud znova zjednocovať a pozdvihovať.“ Early Writings, 86.

Sestra Whiteová v knihe Early Writings komentuje pasáž z Review and Herald v súvislosti s tým, že použila slová proroka Izaiáša, keď povedala: „Pán mi ukázal, že vystrel svoju ruku po druhý raz, aby získal späť ostatok svojho ľudu.“ Svoju ruku vystrel v roku 1850. Keď zhromaždil tento ľud do Svätyne svätých 22. októbra 1844, bolo to na záver rozptýlenia od roku 677 pred Kr. až do 22. októbra 1844. Doslovný Júda, prebývajúcí v doslovnej nádhernej krajine, bol rozptýlený po 2520 rokov v súlade so „siedmimi časmi“ z 3. Mojžišovej 26 v roku 677 pred Kr. Na konci 2520 rokov bol duchovný Izrael zhromaždený 22. októbra 1844 a oni boli okamžite rozptýlení; toto rozptýlenie sa skončilo, keď Pán vystrel svoju ruku po druhý raz. Zhromažďuje ich po druhý raz v danej pasáži, aby uskutočnil dve veci: „obviazal rany svojho ľudu“ a „pozdvihol“ svoj ľud.

„Potom som uvidela tretieho anjela. Môj sprievodný anjel povedal: ‚Obávané je jeho slovo, hrozná je jeho misia. Je to anjel, ktorý má oddeliť pšenicu od kúkoľa a pšenicu zapečatiť alebo zviazať pre nebeskú stodolu.‘ Tieto veci by mali zamestnávať celú myseľ, celú pozornosť. Opäť mi bola ukázaná nevyhnutnosť, aby tí, ktorí veria, že máme posledné posolstvo milosti, boli oddelení od tých, ktorí denne prijímajú alebo vstrebávajú nový blud. Videla som, že ani mladí, ani starí by sa nemali zúčastňovať zhromaždení tých, ktorí sú v blude a temnote. Anjel povedal: ‚Nech myseľ prestane prebývať pri veciach bez úžitku.‘“ Manuscript Releases, zväzok 5, 425.

Druhé zhromaždenie, ktoré sa začalo v roku 1850, bolo predobrazom zapečatenia (zviazania) Božieho ľudu, keď je pozdvihnutý, „vzbudený“, ako zástava. Rok 1850 označuje čas, keď Pán zhromažďuje stoštyridsaťštyritisíc. Z prorockej nevyhnutnosti museli byť pred svojím zhromaždením rozptýlení. Preto „tri a pol dňa“ zo Zjavenia 11:11, ktoré symbolizujú 1260, čo je polovica z 2520, predstavujú rozptýlenie, ktoré nasledovalo po 18. júli 2020. Zjavenie 11:11

predstavuje druhé zhromaždenie tých, ktorí majú byť stoštyridsaťštyritisíc, a zástavu, ktorá je pozdvihnutá k národom, ako je to uvedené v Izaiášovi 11:11!

A v ten deň bude koreň Izaiov, ktorý bude stáť ako zástava národov; k nemu budú hľadať pohania, a jeho odpočinok bude slávny.

A stane sa v ten deň, že Pán znovu, po druhý raz, vystrie svoju ruku, aby získal späť ostatok svojho ľudu, ktorý zostane, z Asýrie a z Egypta, z Patrosu a z Kúšu, z Élamu a zo Šineáru, z Chamátu a z morských ostrovov.

A vztýči zástavu národom a zhromaždí vyhnancom Izraela a rozptýlených Júdu zozbiera zo štyroch končín zeme. Izaiáš 11, 10, 11, 12.

V roku 1850 Pán po druhý raz vystrel svoju ruku, aby zhromaždil ľud, ktorý predkladal posolstvo tretieho anjela v spojení s posolstvom polnočného volania, ako je znázornené v dvoch tabuľkách Habakuka. V júli 2023 Pán po druhý raz vystrel svoju ruku, aby zhromaždil ľud, ktorý predkladal posolstvo tretieho anjela v spojení s posolstvom polnočného volania, ako je znázornené v dvoch tabuľkách Habakuka. Tak rok 1850, ako aj júl 2023 označujú zhromaždenie „ostatku svojho ľudu“, ako uvádza Izaiáš v 11. verši 11. kapitoly. Verš 11 je vsadený medzi verše 10 a 12 a oba tieto verše označujú vyzdvihnutie zástavy svetú.

Každý z týchto troch veršov označuje zástavu, hoci prostredný verš ich označuje ako „ostatok“. Tento ostatok je tam zhromaždený po druhý raz a počet kmeňov, z ktorých sú zhromaždení, je osem. „8“ predstavuje nielen tých v Noemovom korábe, ktorí prešli zo starého sveta do nového sveta bez toho, aby videli smrť, ale „8“ predstavuje aj tých, ktorí sú ôsmou cirkvou, ktorá je zo siedmich. Dvaja svedkovia zo Zjavenia 11:11 sú tí, ktorí boli vzkriesení. Číslo „8“ je symbolom vzkriesenia, symbolom sto štyridsaťštyri tisíc, symbolom krstu a symbolom tých, ktorí prechádzajú z Laodicey do Filadelfie a stávajú sa Izaiášovou zástavou pre národy. Pán vystiera svoju ruku po druhý raz v rokoch 1850 až 1865 a opäť v júli 2023.

V roku 2023 bolo na sedem časov nové svetlo tak, ako tomu bolo aj v roku 1856. Obdobie od roku 1856 do roku 1863 predstavuje dejiny sto štyridsaťštyritisíc, keď Pán povoláva svoj ľud ostatku ako vojsko.

Izaiáš 11:11 sa dokonale zhoduje so Zjavením 11:11, ktoré sa dokonale zhoduje s Danielom 11:11. Izaiáš a Ján zobrazujú vnútorné dejiny a Daniel vonkajšie dejiny. Danielova vonkajšia línia z 11:11 prebieha súbežne s Jánovou vnútornou líniou z 11:11 a Izaiáš 11:11 predstavuje zástavu vnútornej línie, ktorá vyvoláva Božie iné stádo z vonkajšej línie. Palmoni spojil tieto pasáže do pekného zväzku, čo mohol vykonať iba Ten, ktorý je Stvoriteľom všetkých vecí.

V nasledujúcom článku budeme v týchto veciach pokračovať.

Dialóg s umelou informáciou:

Nachádza matematický svet nejaký význam v čísle „11“?

Áno, číslo 11 má viaceré body skutočného matematického záujmu a významu (okrem toho, že je prvočíslom). Tu sú hlavné z nich, ktoré matematici a nadšenci matematiky často vyzdvihujú:

11 je piate prvočíslo, najmenšie dvojčiferné prvočíslo a prvé prvočíslo, ktoré je v desiatkovej sústave palindrómom. „11“ je najmenší repunit (číslo pozostávajúce z opakovaných jednotiek), ktorý je prvočíslom. Je to jediné dvojčiferné prvočíslo, v ktorom sú obe cifry rovnaké. 11, 22, 33, 44 atď. Funguje to iba pri „11“. „11“ je exponentom Mersennovho prvočísla. Desatinný rozvoj $1/11 = 0,090909\dots$ má opakujúcu sa periódu dĺžky iba 2, no $1/11$ je známe aj iným spôsobom: postupnosť prvočísel 11, 101, 1009, 10007, 100003 atď. sa objavuje v diskusiiach o prvočíslach v aritmetickej progresii. Dihedrálka grupa rádu 22 (symetrie pravidelného 11-uholníka) je pozoruhodná tým, že „11“ je najmenšie prvočíslo, pre ktoré má dihedrálka grupa neabelovskú bezcentrickú štruktúru zaujímavú v teórii grúp. V teoretickej fyzike (teória strún / M-teória) sa vesmír často modeluje v 11 časopriestorových dimenziách a fyzici i matematici, ktorí sa tejto oblasti venujú, často poukazujú na výskyt čísla 11. „11“ je jediné palindromické prvočíslo so sudým počtom číslic (všetky ostatné so sudým počtom číslic väčším ako 2 sú deliteľné 11, a teda zložené). Toto je veta z rekreačnej teórie čísel.

Pointa:

Hoci „11“ nemá rovnaké superhviezdne postavenie ako π , e alebo zlatý rez, opakovane sa objavuje ako najmenší alebo prvý príklad mnohých javov (prvé repunitové prvočíslo, jediné palindromické prvočíslo s párnym počtom číslic, skorý výskyt v mnohých dôkazoch a protipríkladoch, 11 rozmerov v M-teórii atď.). Takže áno — svet matematiky považuje číslo 11 za významné.

„Ten, ktorý vnukol Slovo, bol pravým vykladačom Slova. Kristus ilustroval svoje učenie tým, že upriamoval pozornosť svojich poslucháčov na jednoduché zákony prírody a na známe predmety, ktoré denne vídali a brali do rúk. Tak viedol ich myseľ od prirodzeného k duchovnému. Mnohí nedokázali hneď pochopiť význam jeho podobenstiev; ale keď deň čo deň prichádzali do styku s predmetmi, s ktorými Veľký Učiteľ spojil duchovné pravdy, niektorí rozpoznali poučenia božskej pravdy, ktoré sa usiloval vtlačiť do ich mysle, a títo boli presvedčení o pravdivosti jeho poslanca a obrátení evanjeliu.“ Sabbath School Worker, 1. december 1909.

„Keď takto vedú od prirodzeného k duchovnému kráľovstvu, Kristove podobenstvá sú článkami reťaze pravdy, ktorá spája človeka s Bohom a zem s nebom.“ Christ's Object Lessons, 17.